

22. neděle v mezidobí B

*To slovo však musíte uvádět ve skutek,
a ne abyste ho jenom poslouchali.
To byste klamali sami sebe. (Jak 1,22)*

První čtení

Deuteronomium 4,1-2.6-8

Mojžíš řekl lidu toto: "Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám prikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám prikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!"

Druhé čtení

Jakub 1,17-18.21b-22.27

Bratři a sestry moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, (jaké je působeno u hvězd) otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli (jako) prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvrněný od světa.

Evangelium

Marek 7,1-8.14-15.21-23

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání

předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; (po návratu) z trhu nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: "Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?" Odpověděl jim: "Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: 'Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského." (Ježíš) zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: "Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje."

K zamyšlení

V našem prostředí jsou na prvním místě nemoci srdce a srdečního systému a to není náhodou – jsme nemocní se srdcem! Úlohou našeho srdce je žít, druhým život umožňovat, zachovávat a obohacovat – a přesto často jednáme "proti životu", neboť jsme zapomněli naslouchat tichému hlasu našeho srdce.

V Bibli znamená pojem "srdce" ta místa, na kterých se jedná o lidském myšlení, plánech a vůli, ale také o koncentraci všech životních sil, kde se odehrávala nejdůležitější životní rozhodnutí a také ta místa, kde se hovoří o vnitřním hlase duchovního života. Právě vnímání Božích vnuknutí a rozhodnutí následovat Boha začíná v srdcích. O tom hovoří i první čtení: kdo naslouchá Božím přikázáním, kdo je zvolí za svou životní cestu a vnitřně se s nimi ztotožní, kdo se "jich pevně drží", ten prožije život v maximální svobodě a nikdy nemine cíl.

Jak myslím, co cítím, jak miluji, jedním "podle toho, komu je zasvěceno mé srdce". Neustále zakoušíme to, že naše dobré "Boží" hlasy srdce jsou překrývány "zlými myšlenkami", nesvobodnými a neuspořádanými vlivy. Vyžaduje to mnoho pozornosti a odvahy, dívat se skrze tyto vlastní tmavé stránky, připustit si je a skrze ně odkrýt ty dobré vnuknutí jako shovívavost, dobrotu, trpělivost, porozumění, připravenost odpustit, důvěru a naději. K tomu je potřebná naše vytrvalost a naše snaha, ale především je k tomu potřeba Boží duch, který změní naše srdce. Pokud dovolíme, aby se v nás toto dělo, pokud se naučíme poslouchat tichý Boží hlas mezi řádky naší každodennosti, staneme se pro druhé znamením víry, která vede k živému Bohu. Ale: vše dobré, co ve mně zakořenilo, co jsme svobodně od Boha přijal, potřebuje cestu ven. Vnitřní poznání se potřebuje navenek realizovat. Zcela volný a "poslušný" (poslušný pochází od slyšet!) je ten člověk, který pozorně naslouchá Božímu slovu, přenáší ho na konkrétní životní situaci a jedná podle toho, jak mu říká srdce. Pak mohou být obdarováni touto vnitřní Boží svobodou také druzí.

"Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha." (Žalm 51,12)